

starává osoba, jejíž způsobilost k takovému obchodování nebyla zjištěna, pokud se týče byla popřena, kdežto v tomto případě je příslušnému úřadu prodej znám, a osoba prodej obstarávající byla jím shledána k takovému prodeji způsobilou. V onom případě jest kontrola vůbec nemožná, kdežto v tomto případě může úřad — shledá-li potřebu kontroly — snadno zjistiti stanoviště prodeje, který má býti kontrolován, obzvláště, když, jako v souzeném případě, oprávněný k prodeji přeložil místo prodeje jen v obvodu téhož dohlédacího úřadu a v témže městě. Ze všech těchto úvah dlužno schváliti názor nalézacího soudu, že prodej konaný obžalovaným od února 1926 do dubna 1926 v N. v Masarykově ulici č. p. 140 nebyl prodejem bez povolení ve smyslu Šu 24 čís. 1., nýbrž pouze »jinakým porušením« ve smyslu Šu 24 čís. 6, jež podle tohoto předpisu trestá politický úřad druhé stolice. Zmateční stížnost státního zastupitelství jest tedy bezdůvodná a byla zavržena.

Čís. 2553.

Zbrojní patent (ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. zák.).

Ustanovení Šu 12 odst. druhý zákona nepředpokládá nepoměrné množství střeliva, musí však jíti o munici tuzemského vojska.

Úmysl nakládati s odňatou věcí jako vlastní (§ 171 tr. zák.) jest naplněn i úmyslem, držeti věc jako památku (na válku); pokud však vyvíňuje svolení vojenského velitele, by si vojáci věc vzali.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1926, Zm II 249/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 29. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem ohrožování míru v republice a její vojenské bezpečnosti podle Šu 13/1 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., dále přestupkem podle §§ 12, 32 zbrojního patentu a přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil krajskému soudu v Novém Jičíně, by ji znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost jest odůvodněna, pokud s hlediska čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. napadá výrok o vině ve směru přestupku podle Šu 12, 32 zbroj. pat. Nelze ovšem sdíleti názor stížnosti, že odsouzení podle tohoto ustanovení nemělo nastati již proto, že obžalovaný měl v držbě jen nepatrné množství tří vojenských patron. Neboť ustanovení Šu 12 odst. druhý zbrojního patentu zní zcela všeobecně, a názor stížnosti nemá opory ani v doslovu ani ve smyslu onoho předpisu, ani v povšechném účelu zbrojního patentu v jeho úvodě naznačeném, to tím méně, když držení nepoměrného množství střeliva spadá, neopatřil-li si pachatel povolení

příslušného úřadu, pod ustanovení Šu 39 zbroj. pat., ne-li dokonce Šu 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky. Avšak stížnost má pravdu, pokud popírá trestnost nepovolené držby onoho střeliva proto, že jde o munici vojska cizozemského. Nálezací soud zjistil, že obžalovaný neoprávněně měl v držení tři patrony, z nichž byla jedna japonská, druhá ruská a třetí americká. Zákon podle svého doslovu ani v tomto směru nerozlišuje a prohlašuje za nedovolenou držbu vojenské munice vůbec, ale ze smyslu a účelu jeho sluší míti za to, že tím je míněna jen vojenská munice tuzemská. Ustanovení druhého odstavce Šu 12 zbroj. pat. zakazující neoprávněnou držbu vojenské munice, jest výjimkou ze všeobecného předpisu prvního odstavce, že míti jinou zbraň a jiné věci muniční, nežli ty, kteréž v Šu 2 jakožto zapovězené jsou pojmenovány, jest dovoleno osobám, jímž to není zákonem neb úřadem výslovně zakázáno. Důvod této výjimky nelze spatřovati ve všeobecné povaze vojenské munice jako takové, neboť tato vlastnost jest podle účelu prvního odstavce tu již nerozhodna, nýbrž v úvahách jiných, snad ve snaze, zabezpečiti používání této munice pro vojsko s t á t u, jenž netoliko z důvodů tělesné bezpečnosti lidí, k níž směřuje předpis prvního odstavce Šu 12, nýbrž zejména i z důvodů zajištění bezpečnosti státu utajením způsobu vojenské výzbroje municí má zájem na tom, by taková munice byla jen v rukou osob k tomu povolaných a nedostala se do soukromého držení a obchodu. Proto také vyslovuje druhý odstavec zákaz pozitivně větou, že míti munici vojenskou jest dovoleno toliko těm, jímž k tomu právo dává služba a t. d. Zmínka o službě, kterou jest samozřejmě míněna jen vojenská služba v tuzemsku, neboť cizí vojenská služba by jistě nemohla odůvodniti výjimku, o níž tu jde, nasvědčuje zřejmě tomu, že zákon má na mysli jen takovou municí, které se v této službě dá použiti, totiž municí tuzemského vojska a nikoliv vojska cizí vojenské moci. Náзор nálezacího soudu, že pod zákaz Šu 12 odst. druhý zbroj. pat. spadá také neoprávněná držba munice cizí vojenské moci, tudíž neobstojí a bylo proto oprávněné stížnosti v tomto bodě vyhověti, napadený výrok o vině jako zmatečný zrušiti a věc vrátiti nálezacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, při čemž bude na něm, by zkoumal, zda jednání obžalovaného nezahrnuje v sobě snad skutkové podstaty jiného trestného činu.

Pokud jde o přestupek krádeže, nezáleží na tom, že rozsudek neurčil, který vojenský erár to byl, z jehož držení obžalovaný granát a náboje odňal; ať to byl erár ten neb onen, byly věci ty věcmi pro obžalovaného cizími. Nelze se stížností souhlasiti ani, pokud popírá zákon. znak krádeže, naznačený v Šu 171 tr. zák. slovy »pro svůj užitek« z důvodu, že si obžalovaný ony věci vzal na památku na svět. válku a nikoli v úmyslu, by se obohatil. Znak ten předpokládá toliko úmysl, nakládati s věcí odňatou jako s věcí vlastní neboli vykonati ohledně ní za trvalého vyloučení vlastníka z dispozice nad ní něco, k čemu jest oprávněn toliko vlastník. Takový úmysl jest však nepopíratelně naplněn i úmyslem, držeti věc jako památku. Avšak právem vytýká stížnost, že rozhodovací důvody napadeného rozsudku neuvažují o obhajobě obžalovaného, že si vzal granát a náboje se svolením velitele oddílu, který jemu a ostatním vojínům, „ježto jiní také si brali na památku různé věci, řekl, by nejdříve

učinili granáty neškodnými. Skutečnost, ku které tato obhajoba poukázala, vyloučila by po případě, bude-li zjištěna, zákonný znak nedostatku svolení držitele věci anebo, nebyl-li velitel oddílu k takovému svolení oprávněn, ale předpokládal-li obžalovaný takové oprávnění jeho, k omylu, pro který nemohl obžalovaný v odnětí granátu a nábojů shledati krádež a který by ho odpovědnosti za krádež podle §u 2 písm. e) tr. zák. sprostil. Proto bylo povinností nalézacího soudu, by i o této obhajobě uvažoval a vyslovil se, zda jsou prokázány skutečnosti opodstatňující svolení držitele nebo k němu se vztahující omyl obžalovaného. Jelikož podle rozhodovacích důvodů se tak nestalo, je soudní výrok neúplným ohledně rozhodné skutečnosti a rozsudek v této části zmatečný podle čís. 5 §u 281 tr. ř. Proto bylo stížnosti, pokud napadá výrok o přestupku krádeže, vyhověti a podle §§u 288 čís. 1, 289 tr. ř. uznati jak se stalo.

Čís. 2554.

»Zaměstnavatelem« (povinným odváděti okresní nemocenské pokladně nemocenské příspěvky) jest osoba, na jejíž účet jest provozován podnik nebo hospodářství; statkem zaměstnavateli svěřeným (§ 183 tr. zák.) jsou ony příspěvky jen tehdy, měl-li v době té které výplaty mzdy více peněz v rukou nebo po ruce, než jím bylo vyplaceno na ryzi mzdě; pouhá účetní srážka nestačí.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1926, Zm I 452/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. dubna 1926, jímž byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§u 183, 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmatečná stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek, jímž obžalovaní byli sprostěni z obžaloby pro zločin zpronevěry podle §§u 183 a 184 tr. zák. důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Nelze jí upříti oprávnění. Nalézací soud bere po skutkové stránce za prokázáno, že obžalovaný T. byl v roce 1924 v L. formálním podnikatelem staveb, obžalovaný U. pak skutečným. Ohledně tohoto zjišťuje dále soud, že se zavázal, že vše bude financovati a že proto také zaplatí příspěvky okresní nemocenské pokladně; že ve skutečnosti také vše financoval, při vyplácení mezd činil srážky, příspěvků však okresní nemocenské pokladně nevyplatil. Vyslovil-li za tohoto zjištěného stavu věci nalézací soud, že obžalovaný U. neměl vůči nemocenské pokladně zákonného závazku k placení pojistných příspěvků, je tento jeho názor právně mylný, jak to zmatečná stížnost s hlediska dovolávaného důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. právem vytýká. Nalézací soud pře-